

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 307/2012
16.11.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Олге Ђуричић и Снежане Андрејевић, чланова већа, са саветником Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући о захтеву који је поднела Дирекција за водне путеве, као правни следбеник Дирекције за унутрашње пловне путеве "Пловпут", за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 16 У 29169/10 од 08.05.2012. године, уз учешће противне странке Љ.Б. из Б., чији је пуномоћник Ж.Б., адвокат из Б., у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 16.11.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев се УВАЖАВА и УКИДА пресуда Управног суда 16 У 29169/10 од 08.05.2012. године и предмет враћа Управном суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом у ставу првом диспозитива уважена је тужба тужиље Љ.Б. из Б. и поништено решење Дирекције за унутрашње пловне путеве "Пловпут" у Београду број 263/9-3 од 11.10.2010. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Поништеним решењем од 11.10.2010. године ставом првим диспозитива утврђено је да тужиљи државном службенику у звању сарадник која је радила на пословима радног места шефа Одсека за заједничке послове утврђеног под редним бројем 77 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Дирекцији за унутрашње пловне путеве "Пловпут" број 17/3-5 од 20.12.2007. године, престаје радни однос у Дирекцији за унутрашње пловне путеве "Пловпут" дана 11.10.2010. године, ставом другим диспозитива истог решења одлучено је да по престанку радног односа тужиља остварује право на отпремнину за сваку навршену годину у радном односу у висини од 1/3 њене плате с тим да се под том платом сматра њена просечна месечна плата која јој је исплаћена за последња три месеца која претходе месецу у коме је донето решење о нераспоређивању, а ставом трећим диспозитива констатовано је да тужиља има право на накнаду за случај незапослености код Националне службе за запошљавање у складу са законом и ставом четвртим диспозитива истог решења да је решење коначно. Ставом другим диспозитива побијане пресуде обавезује се тужени орган да тужиљи накнади трошкове управног спора у износу од 8.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У захтеву за преиспитивање судске одлуке подносилац оспорава законитост побијане пресуде због повреде правила поступка и повреде закона. Наводи да је Управни суд тужбу тужиље на решење Дирекције о престанку радног односа упутио на одговор Жалбеној комисији Владе Републике Србије а не туженом како то налаже члан 30. став 1. Закона о управним споровима, због чега доносилац решења није могао да се изјасни о наводима тужбе у управном спору. Сматра да је став суда да се оспорено решење није могло донети пре коначности и извршности решења о нераспоређивању супротан члану 133. став 5. Закона о државним службеницима као и члану 131. став 1. тачка 3. истог закона Како жалба на решење о нераспоређивању не одлаже његово извршење, тужиља је постала нераспоређена дана 10.08.2010. године, што значи да је одлука о нераспоређивању била извршна али није била коначна јер се водио поступак пред Жалбеном комисијом Владе Републике Србије све до 01.новембра 2011. године када је решењем број 112-01-860/2011-01 одбијена жалба тужиље као неоснована. Предлаже да Врховни касациони суд, узимајући у обзир решење Жалбене комисије од 01.11.2011. године, којим је одбијена жалба тужиље на решење о нераспоређивању, уважи захтев и укине побијану пресуду.

У одговору на захтев противна странка наводи да сматра да је побијана пресуда у свему правилна и на закону заснована и предлаже да суд захтев одбије као неоснован.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је основан.

Побијаном пресудом уважена је тужба Љ.Б. из Б. и поништено решење Дирекције за унутрашње пловне путеве "Пловпут" у Београду број 263/9 од 11.10.2010. године којим је тужиљи престао радни однос у наведеној Дирекцији дана 11.10.2010. године. Према образложењу побијане пресуде оспореним решењем је повређен закон на штету тужиље јер је тужени орган погрешно применио члан 131. став 1. тачка 3.

Закона о државним службеницима. Ово из разлога што је решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број 112-01-00434/2010-01 од 01.10.2010. године поништено решење Дирекције за унутрашње пловне путеве "Пловпут" број 263/9 од 06.07.2010. године, којим је утврђено да је тужиља постала нераспоређена дана 10.08.2010. године. С обзиром да се решење о престанку радног односа тужиљи по сили закона не може донети пре коначности и извршности решења о утврђивању датума од када је тужиља постала нераспоређена, од кога се рачуна рок за престанак радног односа по сили закона по овом основу, а тужиља је пружила доказ да је решење о нераспоређивању поништено решењем Жалбене комисије од 01.10.2010. године, Управни суд је закључио да нису испуњени услови за доношење оспореног решења о престанку радног односа тужиљи из члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да су основани наводи захтева којима се указује да је побијана пресуда донета уз повреду члана 30. став 1. у вези члана 12. Закона о управним споровима. Из побијане пресуде и достављених списа предмета Управног суда 16 У 29169/10, види се да је у овом предмету управни спор вођен по тужби тужиље Љ.Б. из Б. поднетој против решења Дирекције за унутрашње пловне путеве "Пловпут" из Београда, број 263/9-3 од 11.10.2010. године. Поднеском 16 У 29169/10 од 12.01.2011. године, Управни суд је, позивајући се на одредбу члана 30. Закона о управним споровима, наведену тужбу доставио на одговор Жалбеној комисији Владе Републике Србије, која је поступајући по налогу суда поднеском од 25.01.2011. године доставила тражени одговор који је и наведен у образложењу побијане пресуде. Такође се из достављених списа види да Управни суд у наведеном предмету тужбу није доставио на одговор туженој Дирекцији за унутрашње пловне путеве "Пловпут", нити су од туженог тражени списи који се односе на предмет овог управног спора, а то је престанак радног односа тужиље.

Одредбом члана 12. Закона о управним споровима је прописано да тужени орган у управном спору јесте орган чији се управни акт оспорава, односно орган који по захтеву, односно по жалби странке није донео управни акт. Одредбом члана 30. став 1. Закона о управним споровима прописано је, између осталог, да ће суд ако тужбу не одбаци, један примерак тужбе са прилозима доставити на одговор туженом и заинтересованим лицима ако их има. Ставом 3. истог члана закона је прописано да је тужени дужан да у остављеном року достави суду све списе који се односе на предмет управног спора и изјасни се о наводима тужбе, а ако тужени и после другог захтева не достави списе предмета у року од осам дана или ако изјави да их не може доставити, суд може решити спор и без списа, при чему ће сам утврдити чињенично стање на расправи.

Полазећи од наведене законске одредбе и изнетог стања списа Управног суда 16 У 29169/10, Врховни касациони суд налази да недостављање тужбе на одговор, које је имало за последицу да тужени није доставио одговор на тужбу нити су достављени списи који се на предмет овог управног спора односе, представља недостатак који је могао спречити да се спорна управна ствар исцрпно претресе и оцени и омогући туженом органу учешће у овом управном спору, због чега је учињена повреда правила поступка из члана 30. Закона о управним споровима од битног утицаја на правилно решење ове управне ствари. Ово нарочито што је подносилац захтева у захтеву за преиспитивање побијане пресуде указао и у прилогу доставио решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 112-01-860/2011-01 од 01.ноцембра 2011. године, којим је одбијена жалба Љ.Б. изјављена против решења Дирекције за водне путеве број 53/12 од 03.08.2011. године које је донето у поновном поступку, а којим је коначно утврђено да је тужиља постала нераспоређена почев од 10.08.2010. године. Осим тога, наведено решење Жалбене комисије од 01.11.2011. године се налази и у списима предмета Управног суда У бр. 29169/10 достављено уз поднесак пуномоћника тужиље дана 09.01.2012. године, али се суд о овом доказу није изјаснио, што побијану пресуду доводи у супротност са доказима који се налазе у списима предмета у погледу закључка датог у образложењу те пресуде да не постоји основ за доношење решења о престанку радног односа по сили закона из члана 131. став 1. тачка 3. Закона о државним службеницима, јер нема решења о утврђивању датума од када је тужиља постала нераспоређена.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 2. Закона о управним споровима укинуо побијану пресуду и предмет вратио Управном суду који је дужан да изведе све процесне радње и да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 16.11.2012. године, Узп 307/2012

Записничар,

Радојка Маринковић,с.р.

Председник већа - судија

Снежана Живковић,с.р.